

**Ομιλία Χρ. Σκαλούμπακα στην εκδήλωση της ΟΓΕ την
8.3.2017
Για την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας (κινηματογράφος
STUDIO)**

Συναγωνίστριες και συναγωνιστές
Φίλες και Φίλοι

Σήμερα 8 Μάρτη 2017, μέρα τιμής και μνήμης, αλλά κυρίως μέρα αγώνα των εργαζόμενων γυναικών όλου του κόσμου, οι ΟΓΕδίτισσες απ' άκρη σ' άκρη της χώρας έστειλαν το δικό τους αγωνιστικό μήνυμα στις γυναίκες του καθημερινού μόχθου. Με περιοδείες, εξορμήσεις, συσκέψεις, κινητοποιήσεις καλέσαμε τις γυναίκες να διεκδικήσουμε τη ζωή που αξίζει σε μας και τις οικογένειές μας. Να μην υποταχθούμε στη βάρβαρη πραγματικότητα που μας καταδικάζουν κυβέρνηση και επιχειρηματικοί όμιλοι με τις οδηγίες της ΕΕ, του ΔΝΤ και των άλλων ιμπεριαλιστών συμμάχων τους.

Στο ποίημα του για τις κλωστουφαντουργίνες της Ν. Υόρκης, που το Μάρτη του 1912 διαδήλωναν διεκδικώντας «Ψωμί και Τριαντάφυλλα», ο Τζέιμς Οπενχάιμ έγραφε «Καθώς τραβάμε εμπρός, εμπρός φέρνουμε τις μεγάλες μέρες...»

Έτσι και οι υφάντρες και οι ράφτρες το 1857, τράβηξαν μπροστά, σήκωσαν το ανάστημά τους στην εργοδοσία και το κράτος, διεκδικώντας ίσο μισθό για την ίση δουλειά τους με τους άντρες συντρόφους τους, λιγότερες ώρες στο εξαντλητικό τους ωράριο, καλύτερες συνθήκες εργασίας μέσα στις άθλιες φάμπρικες όπου χόντραιναν την κοιλιά και το πορτοφόλι του εργοδότη με τον ιδρώτα και το αίμα τους. Και ο αγώνας αυτός αποτέλεσε τη μεγαλύτερη παρακαταθήκη του γυναικείου εργατικού κινήματος. Το 1910 η αγωνίστρια του εργατικού κινήματος Κλάρα Τσέτκιν πρότεινε στη Συνδιάσκεψη σοσιαλιστριών γυναικών στην Κοπεγχάγη να τιμηθούν οι ιστορικές διαδηλώσεις των αμερικανίδων εργατριών και να αφιερωθεί η 8η Μάρτη στις εργαζόμενες γυναίκες όλου του κόσμου και στον αγώνα του.

Τράβηξαν μπροστά οι γυναίκες σ' όλο τον κόσμο που αγωνίστηκαν ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, όπως οι εργαζόμενες γυναίκες στην Πετρούπολη το Μάρτη του 1917.

Αλλά και στην Ελλάδα τράβηξαν μπροστά οι εργάτριες του Ρετσίνα το 1892 που έκαναν την πρώτη γυναικεία απεργία όταν μειώθηκε το ισχνό μεροκάματό τους, ενώ τ' αφεντικά αποκτούσαν το πέμπτο εργοστάσιό τους. Αλλά και οι καπνεργάτριες της Καβάλας το 1924, του Αγρινίου το 1926 και της Θεσσαλονίκης το 1936.

Μπροστά τράβηξαν οι γυναίκες που έλαβαν μέρος στην Εθνική Αντίσταση και οι μαχήτριες του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας που με την πρωτοπόρα δράση τους τίναξαν κυριολεκτικά στον αέρα κάθε προκατάληψη για το ρόλο της γυναίκας. Όλες αυτές οι αγωνίστριες γυναίκες έδωσαν το δικό τους σημαντικό παρόν στην κορυφαία στιγμή του εργατικού λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα.

Σήμερα οι γυναίκες του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος, της ΟΓΕ κρατάμε γερά τη σκυτάλη του αγώνα τραβώντας μπροστά. Σπάμε τις αλυσίδες του φόβου και διεκδικούμε συλλογικά τα δικαιώματά μας στην εργασία, στη μητρότητα, στον ελεύθερο χρόνο.

Η 8^η Μάρτη και οι πρωτοβουλίες γύρω απ' αυτήν αποτελούν αιχμή της μεγάλης καμπάνιας που μόλις ξεκινήσαμε μ' αυτό το θέμα. Να αναπτύξουμε τις σύγχρονες πλευρές της γυναικείας ανισοτιμίας, να αναδείξουμε που βρίσκονται οι αιτίες της, αλλά και να διατυπώσουμε τα αιτήματά μας με βάση τις σύγχρονες ανάγκες μας. Κυρίως όμως θέλουμε να φτάσουμε στις γυναίκες του καθημερινού μόχθου, εκεί που ζουν και εργάζονται, εκεί που μεγαλώνουν τα παιδιά τους, εκεί που αφιερώνουν τον «ελεύθερο» χρόνο τους. Να τις μπολιάσουμε με τη σημασία της συλλογικής δράσης, της συμμετοχής τους στους γυναικείους συλλόγους και ομάδες, στα εργατικά σωματεία, στις ενώσεις αυταπασχολουμένων, στους αγροτικούς συλλόγους.

Συναγωνίστριες και συναγωνιστές
Φίλες και φίλοι

Σήμερα είναι τέτοια η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας, είναι τέτοια η αύξηση της παραγωγικότητας που μπορεί να εξασφαλίσει μια μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλες τις γυναίκες με μισθό που θα καλύπτει τις ανάγκες μας, με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Αυτή η πρόοδος μπορεί να μας δώσει τη δυνατότητα να δουλεύουμε λιγότερες ώρες και να έχουμε περισσότερο ελεύθερο χρόνο που θα τον αξιοποιούμε δημιουργικά ενώ ταυτόχρονα θα συμμετέχουμε και στην κοινωνική δράση, που αποτελεί στοιχείο για την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητάς μας.

Αυτή η πρόοδος μπορεί να μας δώσει τη δυνατότητα να φέρνουμε στον κόσμο υγιή παιδιά, να καλύψει τις δικές μας ιδιαίτερες βιολογικές ανάγκες, αλλά και τις ανάγκες της οικογένειας, των παιδιών και των ηλικιωμένων μελών της

Τα δικαιώματα των γυναικών στη δουλειά, στη μητρότητα, στον ελεύθερο χρόνο μπορούν να συνδυαστούν αρμονικά, να γίνουν πραγματικότητα με τη γενική μείωση του εργασιμου χρόνου, την κατοχύρωση σύγχρονων εργατικών δικαιωμάτων, με τη δημιουργία και λειτουργία δημόσιων και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών για τη στήριξη όλης της οικογένειας. Η ολόπλευρη και ουσιαστική προστασία της μητρότητας σημαίνει κάλυψη όλων των σύγχρονων αναγκών της γυναίκας κατά την εμβρυική, τη βρεφική, την παιδική, την εφηβική, την ενήλικη φάση της ζωής της, και όχι περιορισμένα μόνο στην περίοδο της εγκυμοσύνης, της γέννας και του θηλασμού.

Όλα αυτά όμως απαιτούν μια κοινωνία όπου οι εργαζόμενοι θα διαφεντεύουν τον πλούτο που παράγουν, όπου θα σχεδιάζουν οι ίδιοι την παραγωγή επιστημονικά και κεντρικά με κριτήριο την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών. Απαιτούν μια κοινωνία στην οποία η εργασία των γυναικών δε θα αποτελεί εφεδρεία για την κερδοφορία του κεφαλαίου. Αλλά η συμμετοχή τους στην κοινωνική παραγωγή θα γίνεται με σύγχρονα εργασιακά δικαιώματα, χωρίς τον εφιάλτη της ανεργίας, της εργασιακής περιπλάνησης. Η αύξηση του κοινωνικού πλούτου θα μεταφράζεται σε βελτίωση της ζωής των ίδιων των γυναικών και των οικογενειών τους. Μόνο

κάτω από αυτές τις οικονομικές και κοινωνικές προϋποθέσεις μπορούμε να κατακτήσουμε την ισοτιμία και τη χειραφέτησή μας.

Όμως οι μισθωτές και αυτοαπασχολούμενες, οι αγρότισσες, οι άνεργες και εργαζόμενες φοιτήτριες στη χώρα μας τον 21ο αιώνα αντιμετωπίζουν κυριολεκτικά μια εφιαλτική κατάσταση σε κάθε τομέα της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτιστικής τους ζωής. Βιώνουν έναν εργασιακό μεσαίωνα. Η μητρότητα είναι ατομική τους υπόθεση, δεν αποτελεί κοινωνικό δικαίωμα. Ο ελεύθερος χρόνος είναι ή ανύπαρκτος ή πανάκριβος ή ψευδεπίγραφος. Η αιτία βρίσκεται στο γεγονός ότι κουμάντο στην οικονομία κάνουν οι βιομήχανοι, οι εφοπλιστές, οι τραπεζίτες και οι μεγαλέμποροι. Όλοι αυτοί που επιδιώκουν ν' αυξάνουν τα κέρδη τους και να κάνουν πιο ανταγωνιστικές τις επιχειρήσεις τους, ξεζουμίζουν τους εργαζόμενους, πολύ_περισσότερο τις γυναίκες εργαζόμενες και καθιστούν τη μητρότητα πεδίο κερδοφορίας και πανάκριβο εμπόρευμα, όπως και τον ελεύθερο χρόνο.

Η πολιτική της ΕΕ και των κυβερνήσεων χτίζει τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων στα ερείπια των δικών μας δικαιωμάτων. Και επιδιώκουν να συναινούμε στον ενταφιασμό των δικαιωμάτων μας. Όπως κάνουν όλα αυτά τα χρόνια της κρίσης, τα παζάρια γύρω από τη διαπραγμάτευση δεν αφορούν τις λαϊκές ανάγκες, αλλά τις αντιθέσεις των επιχειρηματικών ομίλων, που εντάσσονται στο κάδρο των ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών.

Παράλληλα, ενώ μαίνεται ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή και οξύνεται ο ανταγωνισμός για τις πηγές και τους δρόμους του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, οι τουρκικές επιδιώξεις στο Αιγαίο υλοποιούνται πλέον με τη ΝΑΤΟϊκή σφραγίδα. Μέχρι τώρα λέγαμε ότι οι τουρκικές παραβιάσεις γίνονταν κάτω από τη μύτη της ΝΑΤΟϊκής αρμάδας που παραμένει στο Αιγαίο. Τώρα πλέον τα τουρκικά πολεμικά πλοία σουλατσάρουν στο Αιγαίο ως ΝΑΤΟϊκή δύναμη. Είναι άλλη μια απόδειξη στο έωλο και προκλητικό επιχείρημα της κυβέρνησης ότι η ΝΑΤΟϊκή παρουσία στο Αιγαίο δήθεν εγγυάται την ασφάλεια και τη σταθερότητα για τον ελληνικό λαό, αλλά και τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας από τις μόνιμες απαιτήσεις της τουρκικής αστικής τάξης.

Μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις εντείνουμε την πάλη μας ενάντια στην εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, τους πολέμους και τις επεμβάσεις για τα συμφέροντα των επιχειρηματικών ομίλων. Απαιτούμε να κλείσουν οι ΝΑΤΟϊκές βάσεις, να φύγει το ΝΑΤΟ από το Αιγαίο, να αποδεσμευτεί η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ, την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστικούς τους σχεδιασμούς. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους πρόσφυγες που έχουν εγκλωβιστεί στη χώρα μας.

Σήμερα 8 του Μάρτη στέλνουμε τη διεθνιστική μας αλληλεγγύη στις γυναίκες του καθημερινού μόχθου που βιώνουν την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα, την εισβολή και κατοχή σ' όλο τον κόσμο.

Συναγωνίστριες και συναγωνιστές
Φίλες και φίλοι

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα ακούμε μεγάλα λόγια για την ισότητα των φύλων. Στο ίδιο μοτίβο και η Γενική Γραμματεία Ισότητας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που το όραμα της φέτος διακηρύσσει ότι είναι «σύμφωνο με

τις επιταγές της κυβέρνησης και εμπνέεται από τις αρχές της ελευθερίας χωρίς έμφυλες διακρίσεις».

Αλήθεια ποια είναι αυτή η ελευθερία την οποία επικαλούνται;

Μα είναι φανερό ότι πρόκειται για την ελευθερία των επιχειρηματικών ομίλων και των κυβερνήσεων που τους υπηρετούν να καταργούν την 5ετή διαφορά στην ηλικία συνταξιοδότησης των γυναικών, να επαναφέρουν τη νυχτερινή εργασία των γυναικών, να προσλαμβάνουν τις νέες εργαζόμενες για ένα κομμάτι ψωμί χωρίς εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Πρόκειται για την ελευθερία των μονοπωλιακών ομίλων να αποφασίζουν οι ίδιοι αν και πότε θα γίνουμε μητέρες, καταψύχοντας τα ωάρια μας. Πρόκειται για την ελευθερία των εργοδοτών να ανακυκλώνουν τη γυναικεία ανεργία και να μας έχουν να δουλεύουμε μέχρι τα βαθιά γεράματα.

Αυτή λοιπόν η ελευθερία τους, είναι που σηματοδοτεί τη δική μας σκλαβιά. Όσο αυτοί θα είναι ελεύθεροι να μας εκμεταλλεύονται τόσο η ανισοτιμία των γυναικών θα διαιωνίζεται.

Στην ίδια κατεύθυνση οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις τους αντιμετωπίζουν και το ζήτημα της ενδοοικογενειακής βίας, προωθώντας κάθε σχετική δραστηριότητα στην αγκαλιά των ΜΚΟ. Δεν υπάρχει όμως καμία όμως ουσιαστική στήριξη των ανέργων, των μονογονεϊκών ή πολύτεκνων γυναικών για να έχουν τις υλικές προϋποθέσεις και να αντιμετωπίσουν τη βία. Στους ελάχιστους ξενώνες υπό την ευθύνη του κράτους οι εργαζόμενοι παρέμεναν απλήρωτοι για πολλούς μήνες το προηγούμενο διάστημα, όμηροι των προγραμμάτων του ΕΣΠΑ και της κυβέρνησης.

Βία όμως δεν είναι μόνο η ενδοοικογενειακή. Βία είναι και οι απολύσεις των εγκύων. Βία είναι και η κατάργηση του επιδόματος τοκετού.

Βία είναι και το θαλασσοπνίξιμο των γυναικών προσφύγων και των παιδιών τους που ξεριζώνονται από τις πατρίδες τους για να βρουν έναν ασφαλή τόπο και να ζήσουν. Αυτά είναι τα θύματα του ιμπεριαλιστικού πολέμου που βρίσκονται στη χώρα μας για πολλούς μήνες διαβιώνοντας σε απάνθρωπες συνθήκες.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ έχει τεράστιες ευθύνες, που στηρίζοντας τις αποφάσεις της ΕΕ, οδήγησε στον εγκλωβισμό χιλιάδων προσφύγων, χωρίς να παίρνει τα στοιχειώδη μέτρα για να μπορέσουν να ζήσουν ανθρώπινα. Το ίδιο συμβαίνει και για την εκπαίδευση των προσφυγόπουλων, που τόσους μήνες μετά την έλευση τους στην χώρα μας δεν έχουν ακόμα ενταχθεί στην εκπαιδευτική διαδικασία. Και όχι μόνο αυτό αλλά με πρόσχημα το σοβαρό αυτό ζήτημα ανοίγει ορθάνοιχτα τις πόρτες για να παρεμβαίνουν πρεσβείες, μηχανισμοί και ΜΚΟ, να προωθούνται κάθε λογής σχεδιασμοί των ιμπεριαλιστικών κέντρων, όπως γίνεται τώρα με την αμερικάνικη πρεσβεία που οργανώνει η ίδια απευθείας διδασκαλία σε πρόσφυγες μάνες και παιδιά.

Έτσι δημιουργείται το πιο γόνιμο έδαφος για να ρίξουν τα φασιστοειδή το ρατσιστικό δηλητήριο και το μίσος τους.

Η ΟΓΕ, με ανοιχτή επιστολή της, κάλεσε τις μητέρες, τους γονείς και τους εκπαιδευτικούς να υποδεχθούν θερμά τα παιδιά των προσφύγων και των μεταναστών στα σχολεία και να πάρουν πρωτοβουλίες για να εκφράσουν την έμπρακτη αλληλεγγύη τους. Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά στην ανακοίνωση: *«Εχθρός μας δεν είναι τα μικρά, ταλαιπωρημένα παιδιά που*

αναγκάστηκαν να αφήσουν την πατρίδα τους εξ αιτίας του πολέμου και των επεμβάσεων. Ο πραγματικός μας εχθρός είναι το σύστημα που ζούμε, που γεννά την ανεργία, τη φτώχεια, τον πόλεμο και την προσφυγιά.»

Συναγωνίστριες και συναγωνιστές
Φίλες και φίλοι

Σήμερα 8 Μάρτη του 2017 η ΟΓΕ στέλνει θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό στις μισθωτές και στις αυταπασχολούμενες εργαζόμενες, στις γυναίκες της υπαίθρου, στις φοιτήτριες και στις σπουδάστριες, στις πρόσφυγες και τις μετανάστριες, στις συνταξιούχους, στις νέες μητέρες. Απευθύνεται σ' όλες τις γυναίκες του καθημερινού μόχθου, στις γυναίκες που ζουν με τον εφιάλτη της ανεργίας, της απόλυσης, της απλήρωτης ή ανασφάλιστης δουλειάς, της πετσοκομμένης σύνταξης. Απευθύνεται στις γυναίκες που καθημερινά ζουν με την αγωνία για το μέλλον το δικό τους και των παιδιών τους, που ασφυκτιούν αναζητώντας διέξοδο για να αξιοποιήσουν δημιουργικά τον ελεύθερο χρόνο τους. Απευθύνεται στις νέες γυναίκες που γαλουχούνται από τα από τις αντιδραστικές και αντιεπιστημονικές θεωρίες του κοινωνικού φύλου που αντιστρέφουν την αντικειμενική πραγματικότητα.

160 χρόνια μετά ο αγώνας των εργατριών της Ν. Υόρκης και όλοι αυτοί που ακολούθησαν αποτελεί για μας το μεγαλύτερο δίδαγμα : Ότι μόνο η οργάνωση και η συλλογική δράση των εργαζομένων μπορεί να σπάσει τις αλυσίδες του φόβου. Τίποτα δε μας χαρίστηκε. Ό,τι κατακτήθηκε έχει τη σφραγίδα της σκληρής πάλης του εργατικού κινήματος.

Με τις πρωτοβουλίες μας φωτίζουμε την αναγκαιότητα της κοινής μας δράσης με το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, με το κίνημα των αυταπασχολούμενων της πόλης και της υπαίθρου, με τη νεολαία των λαϊκών οικογενειών. Βάζουμε το δικό μας μεράδι στην υπόθεση της κοινωνικής συμμαχίας συμβάλλοντας στην αύξηση της συμμετοχής των γυναικών στα εργατικά σωματεία, στους αγροτικούς συλλόγους, εμπλουτίζοντας τα αιτήματα πάλης σε σχέση με τις ιδιαίτερες ανάγκες των γυναικών.

Ξέρουμε ότι ατομική λύση δεν υπάρχει, ατομικά δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τις συνέπειες του εργασιακού μεσαίωνα και τη θύελλα των αντεργατικών μέτρων.

Δεν μας αρκεί απλά η επιβίωση. Θέλουμε τη ζωή που μας αξίζει! Δε συμβιβαζόμαστε με τη μερική απασχόληση, με τα διάφορα προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας, με τις συμβάσεις έργου ή με μπλοκάκι, με τα «δουλεμπορικά» γραφεία ευρέσεως εργασίας.

Αντιπαλεύουμε την πολιτική της ΕΕ και των κυβερνήσεων που προωθούν το μοντέλο της «απασχολήσιμης», της εργαζόμενης- λάστιχο, διαρκώς επανακαταρτιζόμενης, αφού θα μένει μήνες ή και χρόνια εκτός εργασίας, μετακινούμενη απ' άκρη σ' άκρη της χώρας, αλλά και σε άλλα κράτη - μέλη της ΕΕ σε αναζήτηση δουλειάς μέχρι τα βαθιά γεράματα. Το μοντέλο της εργαζόμενης κομμένο και ραμμένο στις απαιτήσεις της ανταγωνιστικότητας των επιχειρηματικών ομίλων.

Τσαλακώνουμε τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα περί «συμφιλίωσης οικογενειακών και επαγγελματικών υποχρεώσεων», που αξιοποιούν η ΕΕ και οι ελληνικές κυβερνήσεις εδώ και τρεις δεκαετίες ως όχημα για να προωθήσουν την πιο άγρια εκμετάλλευση του γυναικείου εργατικού δυναμικού. Σύμφωνα μ'

αυτό οι γυναίκες θα δουλεύουν λίγες ώρες, δηλαδή με μερική-ευέλικτη απασχόληση, για να μπορούν δήθεν να ανταποκριθούν στις οικογενειακές τους υποχρεώσεις, που ούτως ή άλλως έχουν στις πλάτες τους.

Δεν αποδεχόμαστε τη λογική να μετατρέπονται συλλογικά, κοινωνικά δικαιώματα σε ατομική-οικογενειακή υπόθεση, όπως η προστασία της μητρότητας, η φροντίδα και διαπαιδαγώγηση των παιδιών, η στήριξη της οικογένειας. Αντιπαλεύουμε την πολιτική των κυβερνήσεων που έχουν μετατρέψει τα πάντα γύρω από τη μητρότητα σε πανάκριβο εμπόρευμα. Που περιορίζουν την κρατική ευθύνη και χρηματοδότηση σε κοινωνικές υπηρεσίες Υγείας, Πρόνοιας, Παιδείας, αναγκάζοντας τη λαϊκή οικογένεια να βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη για να τα εξασφαλίσει μόνη της.

Ο συνδυασμός της εργασίας με τη μητρότητα μπορεί να γίνει πραγματικότητα αν κατακτήσουμε μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλες τις γυναίκες, κοινωνική προστασία της μητρότητας. Ταυτόχρονα διεκδικούμε ελεύθερο χρόνο για μας και τις οικογένειές μας που θα τον αξιοποιούμε δημιουργικά ενώ θα μπορούμε να συμμετέχουμε και στη κοινωνική δράση, που αποτελεί στοιχείο για την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητάς μας.

Όμως για τις γυναίκες του καθημερινού μόχθου ο ελεύθερος χρόνος είναι ή ανύπαρκτος ή πανάκριβος ή ψευδεπίγραφος.

Όπως η δουλειά, έτσι κι ο ελεύθερος χρόνος καθορίζεται από τους νόμους της αγοράς. Οι ψυχαγωγικές δραστηριότητες των εργαζόμενων και των οικογενειών τους είναι σε σημαντικό βαθμό οργανωμένες και πλήρως εμπορευματοποιημένες

Ξέρουμε ότι ο ελεύθερος χρόνος στον οποίο η γυναίκα αναπτύσσει κοινωνική δράση διεκδικώντας τα δικαιώματά της σε μια ζωή που θα καλύπτει τις σύγχρονες ανάγκες της είναι **ο πιο** αναζωογονητικός, ο πιο ενδιαφέρων, ο πιο αναγκαίος και χρήσιμος. Μέσα απ' αυτόν μπορεί να αναπτύξει ολόπλευρα την προσωπικότητά της συνδέοντας τον καθημερινό σκληρό αγώνα της επιβίωσης με τη συλλογική διεκδίκηση και πάλη για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών της.

Παλεύουμε μαζί για δημιουργική ζωή με δικαιώματα στην εργασία και στη μητρότητα.

Συνεχίζουμε ανυποχώρητα για μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, έχοντας οδηγό μας το ελπιδοφόρο μήνυμα των μεγάλων γυναικείων εργατικών αγώνων.

ΖΗΤΩ η 8^η Μάρτη ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ